

Capaltard

de

Neus Nadal

ESCENA 1.

“Després d’aquell dia”

Na Bàrbara a una costat de l’escenari, sola, amb una llum tènue.

BÀRBARA: Buidor. Sempre que pens en aquells dies m’envesteix sense cap mirament la mateixa paraula. Buidor. Una buidor freda, fosca. Com una presó, talment una presó. Com si tot el que envoltava les nostres vides estigués en moviment constant, ràpid, frenètic, eixordador. Però nosaltres quiets. En silenci. Sempre allà mateix; la mateixa foscor, les mateixes hores, el mateix sostre, les mateixes mans, el mateix alè pesat i humit... el mateix dins aquell buit insuportable que no deixava entrar ni un bri de llum, ni d’aire, ni de res. Hermètic. Amb aquell gust de ferro a la llengua, pesat, que no em deixava ni viure, ni descansar, ni dormir... sempre aquell gust de ferro. Un buit sense sortides i, pitjor encara, sense entrades. Buidor. Una buidor invisible, o tal volta no ho era, però ningú no gosava mirar-la, ningú no gosava ni tan sols apropar-se al tel finíssim que ens separava de la resta de coses. Les mirades ens traspassaven com si fóssim de fum, de no res. Fins i tot la meva. Fins i tot la meva mirada feia com si no res. Aquell dia... una i una altra vegada com si fos plom cau damunt mi, una i una altra vegada.

S’il·lumina l’altre costat d’escenari i apareix na Lina, una dona d’una trentena d’anys. Duu el vestit i les mans tacats de sang i està agenollada a terra.

LINA: *(suplicant, plorosa)* Bàrbara, per favor, ajuda’m!

BÀRBARA: Una i una altra vegada...

Na Lina s’agenolla com pot, na Bàrbara no gosa ni acostar-s’hi. Ara estan al mateix lloc, es poden veure.

BÀRBARA: *(com parlant per ella)* Què has fet? Estàs boja.

LINA: T’ho suplic Bàrbara, per favor, ajuda’m!

Na Bàrbara retira la vista i va per anar-se’n.

LINA: Mira’m, per favor. Mira’m, Bàrbara. Per favor... ajuda’m.

BÀRBARA: No cridis. *(torna a parlar com si na Lina no hi fos)* Aquell gust de ferro a la boca. Encara ara el tenc present, com de plom, pesat, que no em deixava viure, ni descansar, ni dormir...

LINA: Ja no podia més...

BÀRBARA: *(A na Lina)* Estàs boja.

LINA: Ho he fet per tu també, per totes dues. T'ho jur.

BÀRBARA: *(per ella mateixa)* No juris.

El llum que il·luminava na Lina s'apaga. Na Bàrbara segueix en escena.

BÀRBARA: La mort arriba per a tots, és clar. Per uns abans d'hora, per altres massa tard, però arriba. Arriba. És pesada i incerta, però no sempre trista. No sempre injusta. Hi ha persones que maldament respirin, caminin i parlin, ja hi estan mortes. Podrides. Com una fruita que descobreix plena de cucs quan has fet la primera mossegada. Quan ja no hi ha remei i tota la podridura se t'ha ficat dins el cos. Amb cada respiració es fa més endins, s'estén per tots els racons; a cada cabell, a cada plec de la pell... a cada mirada. Aquell dia... aquell dia es va acabar tot. No per mi, per mi no... però per ella, que sempre va ser més valenta, més forta i més egoista, aquell dia es va començar a acabar tot.

ESCENA 2.

“Després d’aquell dia”

Toquen a la porta i na Bàrbara obre. És na Lina amb una maleta, amb les sabates enfangades i exhausta. Es miren uns segons sense dir-se res, després na Lina es llença als braços de na Bàrbara i l’abraça, però aquesta no respon. Na Lina es retira intimidada.

BÀRBARA: Arribes tard.

LINA: Ja ho sé.

Na Bàrbara es retira de davant la porta i na Lina entra. Silenci, na Bàrbara la mira de dalt a baix.

BÀRBARA: Com has arribat?

LINA: Amb tren. Després a peu.

BÀRBARA: Me pensava que t’acompanyarien.

LINA: No.

BÀRBARA: Bé, d’ençà que hi ha el camí fet tampoc és tan enfora.

LINA: No.

Silenci. Es miren incòmodes.

BÀRBARA: No importava duguessis tant d’embalum, el quarto està talment com el vares deixar i la roba és dins l’armari.

Na Lina mira la maleta.

LINA: Són totes les meves coses, no les volia deixar.

BÀRBARA: Ja veurem on ficam tots aquests trastos.

Silenci.

LINA: On és?

BÀRBARA: És all llit. Com sempre.

LINA: Com està?

BÀRBARA: Mort.

Na Lina mira a na Bàrbara sorpresa.

BÀRBARA: T'ha esperat. T'ha esperat fins que no ha pogut més. Però has arribat tard.

Na Lina retira la mirada.

BÀRBARA: Puja a veure'l.

LINA: No el vull veure.

BÀRBARA: No diguis desbarats.

LINA: No has avisat a ningú?

BÀRBARA: A Don Sebastià, però no arribaran fins demà.

Silenci. A na Lina li ve un lleuger mareig i na Bàrbara, que la mira fixament i de manera penetrant, ho nota.

BÀRBARA: Te duré una camomil·la.

LINA: No en vull, gràcies.

BÀRBARA: Ja està feta.

Na Bàrbara surt. Na Lina observa l'espai, tensa. Sembla angoixada, com si no pogués respirar bé, però ho intenta controlar. De cop s'acosta a la finestra i obre discretament, entra un celistre fred que l'alleugera una mica. Se senten les passes de na Bàrbara que torna de la cuina i na Lina s'allunya de la finestra de cop. Entra na Bàrbara amb una camamil·la, s'acosta a la finestra i la tanca.

BÀRBARA: No sé què passa amb aquestes finestres.

Na Bàrbara dóna la tassa a na Lina.

BÀRBARA: Beu.

Na Lina beu però es crema.

BÀRBARA: Els de la clínica varen enviar una carta. Deia que duries una bossa que havia de guardar jo.

LINA: Si. És aquí.

Na Lina es treu una bossa de medicaments de la butxaca i li dóna a na Bàrbara.

BÀRBARA: Com si no tengués prou feines.

LINA: Ho puc fer jo. Se com es fa.

Na Bàrbara es guarda les pastilles a la butxaca.

LINA: Em calmen els nervis.

BÀRBARA: Diuen que ja estàs bé.

LINA: Si.

BÀRBARA: Idò?

LINA: No me trob bé, voldria descansar...

Na Lina va per partir però na Bàrbara l'agafa d'un braç violentament i la tassa amb la camamil·la cau a terra.

BÀRBARA: No tendràs la decència ni d'acostar-t'hi?

LINA: No puc.

BÀRBARA: Si haguessis vist com ha demanat per tu fins a fer el darrer alè la mala consciència et faria esclatar les venes.

LINA: Bàrbara, per favor...

BÀRBARA: Quan deixaràs de fugir? Quan deixaràs d'amagar-te, eh? No en tens prou amb tots aquests anys que ens has tengut oblidats? NI una sola carta, ni una visita, res!

LINA: No podia sortir, tu ja ho saps...

BÀRBARA: Jo l'única cosa que sé és que ens vares abandonar.

LINA: Jo no volia...

BÀRBARA: Atreveix-te a dir-me que no te'n volies anar!

LINA: No! No... no volia que fos així.

BÀRBARA: Idò així va ser!

*Na Lina s'ha quedat immòbil, no gosa ni mirar-la a la cara, està angoixada i li costa respirar.
Na Bàrbara l'amolla. Na Lina s'acota a recollir la tassa.*

BÀRBARA: Deixa-ho.

Na Lina segueix recollint molt nerviosa. Cada vegada respira de manera més accelerada fins que na Bàrbara intenta que s'aturi i es relaxi, però na Lina te com un atac de pànic i no fa cas de la seva germana.

BÀRBARA: Lina, ja està bé!

Na Lina es talla amb un dels trossos romputs de la tassa i s'atura en sec. Na Bàrbara s'aixeca.

BÀRBARA: Ves a l'habitació i desfés la maleta.

Na Bàrbara se'n va i na Lina intenta calmar-se. Entra en Pere, un jove d'entre vint i trenta anys, com si fes estona que observa l'escena, com si estigués esperant que na Bàrbara se n'anés. En Pere mira a na Lina amb expressió trista.

PERE: *(xiuxiuejant)* Lina...

Na Lina es regira i, en veure en Pere, s'aixeca de cop.

LINA: Què fas aquí? Com has entrat?

En Pere la mira melancòlic, silenciós.

LINA: Ves-te'n tot d'una.

PERE: Com has canviat...

LINA: Com has entrat?

PERE: Per què has tornat?

LINA: Ja estic bé.

PERE: Per què aquí?

LINA: *(estranyada)* No tenc altre lloc on anar.

PERE: Has de sortir d'aquesta casa. Ves-te'n.

LINA: Estàs igual.

PERE: Aquí res no ha canviat, Lina. Ves-te'n.

Na Lina nota que en Pere està distant.

LINA: No, si que ha canviat. He d'estar amb la meva germana, no la puc tornar a deixar tota sola. Ara estarem tranquil·les i podrem ser una família. Ara si.

PERE: Per què penses això?

LINA: Perquè si. Perquè vull que sigui així.

En Pere està inquiet.

PERE: Les coses dolentes mai no moren del tot, les seves arrels son indestructibles i reviscolen.

LINA: No hauries de ser aquí. Com has entrat?

PERE: No. No hauria de ser aquí.